

**ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ**  
**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ**

**ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ**

**ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΑΚΚΟΠΟΥΛΟΥ (v.2) κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**

*(Προσφυγή αριθ. 14249/04)*

**ΑΠΟΦΑΣΗ**

**ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ**

**22 Φεβρουαρίου 2007**

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

**Στην υπόθεση Σακκόπουλου (v.2) κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, πρόεδρο,

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία Ν. ΒΑΪΚ,

Κύριο Α. ΚΟΒΛΕΡ,

Κυρία Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ,

Κύριο Κ. HAJIYEV,  
Κύριο D. SPIELMANN, *δικαστές*,  
και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο την 1<sup>η</sup> Φεβρουαρίου 2007,  
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία  
αυτή:

## ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 14249/04) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κύριος Παναγιώτης Σακκόπουλος («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 15 Απριλίου 2004 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Χ. Μυλωνά, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κυρία Μ. Παπίδα, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 30 Νοεμβρίου 2005, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε ότι θα αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

## ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

### I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων ήταν υποθηκοφύλακας Κρωπίας (Αττική). Το καλοκαίρι του 1999, κατηγορήθηκε για πλαστογραφία συνεπεία της

οποίας προκλήθηκε σημαντική οικονομική ζημία σε βάρος νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου.

5. Στις 9 Δεκεμβρίου 1999, κατέθεσε μήνυση με παράσταση πολιτικής αγωγής για ποσό 15.000 δραχμών (περίπου 44 ευρώ) εναντίον της Ε.Σ. για πλαστογραφία, ψευδορκία, ψευδή μαρτυρία, δυσφήμιση και ψευδή καταμήνυση τα οποία τιμωρούνται ως πλημμελήματα. Η Ε.Σ. ήταν υπάλληλος στο υποθηκοφυλακείο Κρωπίας και, κατά τα λεγόμενα του προσφεύγοντος, ήταν υπεύθυνη για τις παραβάσεις για τις οποίες εκείνος κατηγορείτο.

6. Στις 15 Δεκεμβρίου 1999, ο εισαγγελέας διέταξε την έναρξη προανάκρισης.

7. Στις 22 Μαρτίου 2000, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών διέταξε την εξέταση των μαρτύρων που πρότεινε ο προσφεύγων μέσα στα πλαίσια της προανάκρισης.

8. Στις 16 Αυγούστου 2000, αφού ολοκληρώθηκε η εξέταση των μαρτύρων, ο φάκελος της υπόθεσης διαβιβάστηκε στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών.

9. Στις 15 Ιουνίου 2001, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών διέταξε την ανάκριση της υπόθεσης.

10. Κατά την περίοδο μεταξύ 6 Οκτωβρίου και 29 Νοεμβρίου 2004, ο ανακριτής εξέτασε τους μάρτυρες και μεταξύ 11 και 28 Ιανουαρίου 2005, εξέτασε τους κατηγορουμένους που εμπλέκονταν στην παρούσα υπόθεση.

11. Στις 28 Ιανουαρίου 2005, η ανάκριση της υπόθεσης ολοκληρώθηκε και ο φάκελος διαβιβάστηκε στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών.

12. Οι διάδικοι δεν προσκομίζουν καμία πληροφορία ως προς την έκβαση της διαδικασίας.

## II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

13. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του Ποινικού Κώδικα έχουν ως εξής:

«Άρθρο 111

1. Το αξιόποιο εξαιρείται με την παραγραφή.  
(...)
3. Τα πλημμελήματα παραγράφονται μετά πέντε έτη.  
(...)»

«Άρθρο 112

Η προθεσμία της παραγραφής αρχίζει από την ημέρα που τελέστηκε η αξιόποινη πράξη.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

**A. Διάρκεια της διαδικασίας**

14. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

15. Η επίδικη διαδικασία άρχισε στις 9 Δεκεμβρίου 1999, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων κατέθεσε μήνυση με

παράσταση πολιτικής αγωγής και, βάσει των στοιχείων του φακέλου, είναι ακόμα εκκρεμής ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη έχει επομένως διαρκέσει έως σήμερα λίγο περισσότερο από επτά έτη.

### *1. Επί του παραδεκτού*

16. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει το απαράδεκτο της προσφυγής λόγω καθ'ύλην ασυμβίβαστου προς τις διατάξεις της Σύμβασης. Πράγματι, αυτή ισχυρίζεται ότι η παράσταση του προσφεύγοντος ως πολιτικώς ενάγοντος δεν μπορούσε να οδηγήσει τα επιληφθέντα δικαστήρια να αποφανθούν επί μίας «αμφισβητήσεως» επί «δικαιώματος ή υποχρεώσεως αστικής φύσεως». Ειδικότερα, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, το ποινικό δεν δεσμεύει το αστικό. Συνεπώς, το δικαίωμα του προσφεύγοντος να αποζημιωθεί ουδόλως εθίγη εξαιτίας των καθυστερήσεων που σημειώθηκαν στην επίδικη διαδικασία, διότι εκείνος μπορούσε πάντοτε να εισάγει μία αγωγή αποζημίωσης ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων. Επιπλέον, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, η παράσταση πολιτικής αγωγής στα πλαίσια της ποινικής διαδικασίας δεν έχει επανορθωτικό χαρακτήρα αλλά στοχεύει στη σύνδεσή της με την κατηγορία προκειμένου να καταδικαστεί ο κατηγορούμενος. Συνεπώς, η Κυβέρνηση συμπεραίνει ότι η διαφορά δεν αφορούσε δικαίωμα αστικής φύσεως, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

17. Ο προσφεύγων αναφέρεται στην απόφαση *Perez κατά Γαλλίας* [GC] (no. 47287/99, CEDH 2004-I) προκειμένου να υποστηρίξει ότι το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση.

18. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι είχε την ευκαιρία να αναθεωρήσει την νομολογία του σχετικά με το ζήτημα των μηνύσεων με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής (βλέπε πιο πάνω αναφερόμενη

απόφαση *Perez κατά Γαλλίας* [GC]). Εν προκειμένω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το ελληνικό νομικό σύστημα προβλέπει ότι ο ενδιαφερόμενος που καταθέτει μήνυση με παράσταση πολιτικής αγωγής ανοίγει καταρχήν μία δικαστική διαδικασία προκειμένου να επιτύχει από τα ποινικά δικαστήρια μία δήλωση ενοχής και, ταυτόχρονα, μία αποζημίωση, έστω και ελάχιστη, της βλάβης που υπέστη (βλέπε επίσης *Διαμαντίδης κατά Ελλάδας* (déc.), no. 71563/01, 20 Νοεμβρίου 2003). Στην παρούσα υπόθεση, πρέπει να σημειωθεί ότι το ποσό των 15.000 δραχμών (περίπου 44 ευρώ) για το οποίο ο προσφεύγων δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής, έστω και ελάχιστο, δεν αφαιρεί τον επανορθωτικό χαρακτήρα της παράστασής του ως πολιτικώς ενάγοντος. Συντρέχει λοιπόν λόγος να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου λόγω καθ'ύλην ασυμβίβαστου που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση.

19. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επιπλέον ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

## *2. Επί της ουσίας*

20. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική και ότι τα αρμόδια δικαστικά όργανα ενήργησαν με ταχύτητα στο μέτρο του δυνατού.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

22. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (*Διαμαντίδης κατά Ελλάδος (αρ.2)*, αριθ. 71563/01, §§ 24-30, 19 Μαΐου 2005).

23. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Το Δικαστήριο σημειώνει, ειδικότερα, ότι η επίδικη διαδικασία αφορά μόνο τα στάδια της προανάκρισης και της ανάκρισης μίας σχετικά απλής ποινικής υπόθεσης. Προκύπτει ωστόσο από τον φάκελο ότι μετά από περίοδο μεγαλύτερη των επτά ετών, η υπόθεση βρίσκεται ακόμα ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών χωρίς να έχει δοθεί συνέχεια στην διαδικασία.

24. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

## **B. Δίκαιο της διαδικασίας**

### *Επί του παραδεκτού*

25. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι οι αδικαιολόγητες καθυστερήσεις εκ μέρους των εθνικών αρχών στη συνέχιση της διαδικασίας είχαν ως συνέπεια την παραγραφή των καταγγελλομένων πλημμελημάτων.

26. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει καταρχήν ότι ο προσφεύγων δεν εξάντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα, διότι παρέλειψε να καταθέσει ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων μία αγωγή που να επιδιώκει την αποζημίωσή του λόγω της ζημίας που υπέστη εξαιτίας των εν λόγω

πλημμελημάτων. Σε ό,τι αφορά την ουσία, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι ακόμα κι αν υποθεθεί ότι τα καταγγελλόμενα πλημμελήματα υπέκυψαν στην πενταετή παραγραφή, ο προσφεύγων μπορεί πάντοτε να καταθέσει ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων μία αγωγή αποζημίωσης. Συνεπώς, το δικαίωμά του πρόσβασης σε δικαστήριο δεν εθίγη στην προκειμένη περίπτωση.

27. Ο προσφεύγων επικαλείται την απόφαση *Αναγνωστόπουλος κατά Ελλάδας* (3 Απριλίου 2003, αρ. 54589/00) υπογραμμίζοντας ότι το ζήτημα που τίθεται στην παρούσα υπόθεση είναι όμοιο με εκείνο που εξετάστηκε σε εκείνη την υπόθεση. Υποστηρίζει έτσι ότι λόγω της παραγραφής των εν λόγω πλημμελημάτων, στερήθηκε της δυνατότητας να εκδικαστεί η μήνυσή του, και συνεπώς, του δικαιώματός του για πρόσβαση σε δικαστήριο.

28. Το Δικαστήριο δε θεωρεί αναγκαίο να εξετάσει το ζήτημα σχετικά με την εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων, αφού η προσφυγή είναι σε κάθε περίπτωση προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης για την ακόλουθη αιτία. Είναι βέβαιο ότι, δεδομένου ότι η υπόθεση εκκρεμεί ενώπιον των ανακριτικών οργάνων για περισσότερο από επτά έτη, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι, σύμφωνα με την εφαρμοστέα νομοθεσία σχετικά με την παραγραφή, τα εν λόγω πλημμελήματα θα υποκύψουν στην παραγραφή. Εν τούτοις, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ουδόλως προκύπτει από τον φάκελο ότι τα αρμόδια δικαστικά όργανα διαπίστωσαν την παραγραφή των επίδικων πλημμελημάτων. Αντιθέτως μάλιστα, οι διάδικοι παραδέχονται ότι η υπόθεση είναι ακόμα εκκρεμής ενώπιον της ανακριτικής αρχής. Συνεπώς, ελλείψει δικαστικής απόφασης που να κηρύσσει παραγραφμένες τις επίδικες παραβάσεις, η υπόθεση δεν έχει κλείσει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και το δικαίωμα πρόσβασης του προσφεύγοντος σε δικαστήριο δεν έχει θιγεί.



29. Έπεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

## II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

30. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

### A. Ζημία

31. Ο προσφεύγων αξιώνει 60.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη, λόγω των επικαλούμενων παραβιάσεων του άρθρου 6 της Σύμβασης.

32. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

33. Το Δικαστήριο υποστηρίζει ότι η μόνη βάση που λαμβάνεται υπόψη για την επιδίκαση μίας δίκαιης ικανοποίησης έγκειται στην παραγνώριση, εν προκειμένω, του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη λόγω της παραβίασης του δικαιώματος του ενδιαφερομένου να ακουστεί η υπόθεσή του εντός «λογικής προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη μία ηθική βλάβη την οποία δεν αποζημιώνει επαρκώς η διαπίστωση της παραβίασης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 9.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο επί του εν λόγω ποσού.

#### Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

34. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης 2.500 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Προσκομίζει τιμολόγιο συνολικού ποσού 1.100 ευρώ για την αμοιβή που έχει ήδη καταβάλει για την εκπροσώπησή του ενώπιον του Δικαστηρίου.

35. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος είναι υπερβολικές.

36. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που έχει στην κατοχή του και των πιο πάνω αναφερόμενων κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 1.100 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο επί του ποσού αυτού.

#### Γ. Τόκοι υπερημερίας

37. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

#### ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται ότι*

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 9.000 (εννέα χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη και 1.100 (χίλια εκατό) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 22 Φεβρουαρίου 2007 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)  
Søren NIELSEN  
Γραμματέας

(υπογραφή)  
Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ  
Πρόεδρος